

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ การดำเนินงานของคณะกรรมการคุ้มครองสิทธิเด็กจังหวัดเชียงใหม่
ผู้เขียน นายวิโรจน์ ต่อสกุลศักดิ์
ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การเมือง)
คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ
รองศาสตราจารย์ศิริพงษ์ ลดาวัลย์ ณ อยุธยา ประธานกรรมการ
อาจารย์ไพสิฐ พาณิชย์กุล กรรมการ
อาจารย์วาทิศ โสคติพันธุ์ กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ 4 ประการคือ

1. เพื่อวิเคราะห์ผลของการดำเนินการด้านการคุ้มครองเด็กของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่ ให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
2. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อนของหลักการและวิธีการเชื่อมโยงการดำเนินงานคุ้มครองเด็ก
3. เพื่อสำรวจปัญหา อุปสรรค ข้อจำกัดในการปฏิบัติงานตามหลักการและแนวทางคุ้มครองเด็กของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่
4. เพื่อศึกษาความเหมาะสมของโครงสร้างบทบาท อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก โดยใช้แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเชียงใหม่ ผู้พิพากษาและอดีตผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน กลุ่มเครือข่ายด้านเด็กและเยาวชน ภาคเอกชน ที่ทำงานด้านเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่ทำหน้าที่คุมประพฤติ และกลุ่มผู้ปกครองและเด็กที่ประสบปัญหาด้านความประพฤติและความเป็นอยู่ จำนวน 20 ตัวอย่าง ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. การดำเนินงานของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่ มีการดำเนินการโดยมีหน่วยงานของรัฐดูแลเด็กได้บางกลุ่ม โดยเฉพาะในเขตชุมชนเมือง ได้แก่ บ้านพักเด็กและครอบครัว

จังหวัดเชียงใหม่ เป็นสถานแรกรับเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มีสถานสงเคราะห์ บ้านเด็กชายเชียงใหม่ สถานสงเคราะห์บ้านเด็กอ่อนเวียงพิงค์ และเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์ได้แก่เด็ก เร่ร่อน เด็กกำพร้า จำนวนเพียงบางส่วนเท่านั้น แต่เด็กที่อยู่ต่างอำเภอยังไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร ทั้งนี้ เนื่องจากหน่วยงานของรัฐมีทัศนคติมองเด็กกลุ่มนี้ว่าเป็นเด็กมีปัญหามากกว่าเป็นเหยื่อที่ต้องคอยให้ความช่วยเหลือ จึงทำให้เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่โดยเฉพาะเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงที่ไม่ได้อยู่ในระบบ และอยู่ในความดูแลของกลุ่มบุคคลหรือองค์กรพัฒนาเอกชนมากกว่าอยู่ในความดูแลของคณะกรรมการ คุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่ และได้รับการสนับสนุน ดูแล น้อยมาก

2. คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่มีจุดแข็ง เนื่องจากเป็นจังหวัดใหญ่ มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตั้งอยู่เป็นจำนวนมากไม่ว่าระดับภาคหรือระดับเขต และมีหน่วยงานเอกชน ทั้งในและนอกประเทศเป็นจำนวนมากคอยให้การสนับสนุน แต่ยังมีจุดอ่อนที่สำคัญคือ คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่ประกอบด้วยหน่วยงานหลายหน่วยงาน ทำให้ขาด เจ้าภาพที่ชัดเจน นอกจากนี้คณะกรรมการชุดนี้มีผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นประธาน ทำให้ไม่มีเวลาที่จะให้การเอาใจใส่ ผลักดันให้การดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายได้ จึงส่งผลให้คณะกรรมการและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ขาดการประสานกันทำงานและที่สำคัญคือ หน่วยงานส่วนใหญ่ไม่ทราบถึง การทำงานของคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก

3. จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรคการดำเนินงานของคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า มีปัญหาเช่นเดียวกับหน่วยงานภาครัฐทั่วไป ได้แก่ การขาดการสนับสนุน ด้านงบประมาณ ไม่มีบุคลากรเพียงพอ บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจ และอุทิศเวลาหรือความตั้งใจใน การทำงานยังมีน้อย ขาดการประสานงานอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งผู้เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการไม่ใช่ผู้ที่ มีอำนาจในการตัดสินใจ การทำงานของคณะกรรมการจึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

4. ความเหมาะสมของโครงการของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเชียงใหม่ จะต้องมีการจัดองค์กรการคุ้มครองเด็กมีลักษณะให้เป็นองค์กรอิสระ และมีหน่วยงานในระดับ จังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงและมีอำนาจตามกฎหมายเพื่อให้สามารถ ขอความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ได้ มีการจัดสรรงบประมาณให้โดยตรงและมีอำนาจเพียงพอต่อภาระหน้าที่ที่ต้อง รับผิดชอบด้วย นอกจากนี้ รัฐบาลและหน่วยงานรัฐบาลทุกระดับต้องถือว่าเป็นความรับผิดชอบ ร่วมกัน ที่ทุกฝ่ายต้องถือเรื่องการปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กเป็นวาระแห่งชาติ เช่นเดียวกับการ ประกาศสงครามกับยาเสพติด เพื่อกระตุ้นจิตสำนึกของคนในชาติให้รับผิดชอบในการดูแล บุตรหลานของตน

Independent Study Title Performance of Chiang Mai Child Protection Rights Committee

Author Mr.Viroj Torsakulsak

Degree Master of Arts (Political Economy)

Independent Study Advisory Committee

Associate Professor Siriping Ladavalaya Na Ayuthya Chairperson

Lecturer Paisit Panitchkul Member

Lecturer Watis Sotthibandhu Member

ABSTRACT

This study had four objectives as follows:

1. To analyze the performance on child rights protection of the Chiang Mai Child Protection Rights Committee according to The Convention of Child Rights and the Child Rights Protection Act, B.E. 2546.
2. To survey the opinions of the relevant persons about the strong and the weak points of linkage of the work on child rights protection.
3. To survey the problems, obstacles and limitations in the operation according to the principles and guidelines of the child rights protection work faced by the Chiang Mai Child Protection Rights Committee.
4. To Study the appropriateness of the role, the structure and the power of the Chiang Mai Child Protection Rights Committee.

The study was a qualitative research for in depth information using structured interviews as the tool to collect the data from 20 target samples comprising associate judges from the Juvenile and Family Court, Chiang Mai, Judges and former Judges from the Juvenile and Family Court of Chiang Mai, representatives of non-government organizations, Child and Youth networks, private sectors who dealt with child and youth work, officials from the Reformatory Probation Officers as well as parents and the children with behavior and life problems.

The results of the study were as follows:

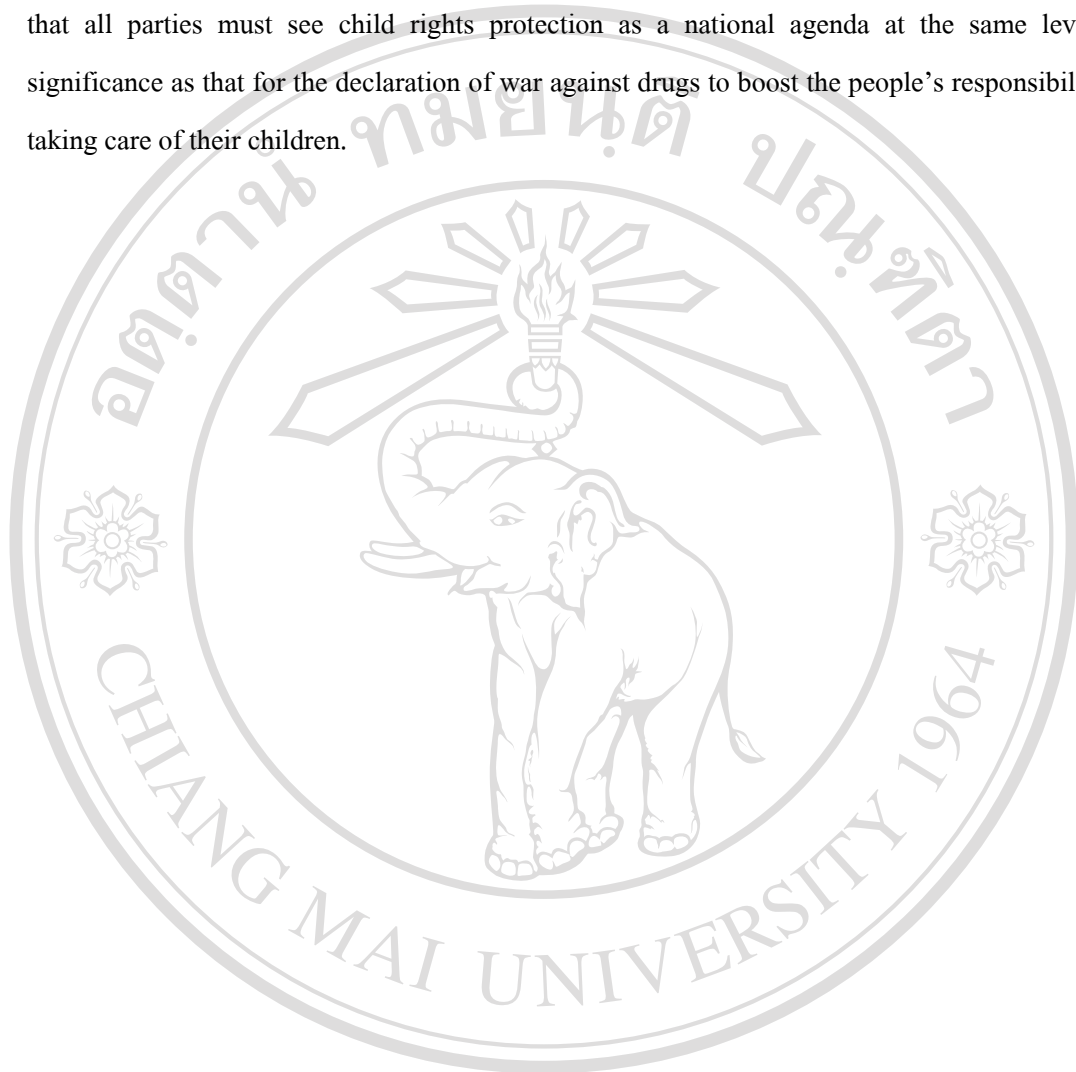
1. The performance of the Chiang Mai Child Protection Rights Committee was done in cooperation with some government sectors. Their capability to protect children depended on some limited groups, specifically those in the urban area consisting of; the Child and Family Shelter, Chiang Mai Province, a remanding home under the Child Protection Act, B.E. 2546, with the Chiang Mai Boy Home, Viang Ping Infant Home and children aided by the committee were a limited number of homeless children and orphans in the area. Children in other districts had not received appropriate aid due to the attitude of the government sectors regarding these children as problem causers instead of being victims who need help. Therefore, most children and youth, especially those in the high risk group who had not been put into the aid systems and were under the protection of some groups of people or non-government organizations instead of being under the protection of the Chiang Mai Child Protection Rights Committee, which made them receive very little support or care.

2. The Chiang Mai Child Protection Rights Committee had a strong point due to its belonging to a large city with many relevant sectors at the regional and district levels as well as non-government organizations, both domestic and international ones to support their work. The committee, however, had a major weak point due to its involving many offices causing it to lack a clear host or responsible agent. Moreover, the chairman of the present committee was the Governor of Chiang Mai Province who tended to have little time to pay attention to motivating the work to achieve its goals causing the committee to lack connections with other sectors. Moreover, the other sectors lacked the information about the work of the Child Protection Rights Committee.

3. It was found that the problems and obstacles of the Chiang Mai Child Protection Rights Committee were similar to those of other government sectors. These were such problem as a lack of budget, staff shortage, personnel lacking knowledge and devotion for their work, a lack of constant coordination and the persons who attended the meetings had no authority to make decisions. All of these factors hindered the committee from achieving its goals.

4. The appropriateness of the projects of the Chiang Mai Child Protection Rights Committee required its organization structure to be of an autonomous status directly responsible by a provincial level unit with a legal power to seek cooperation from other sectors and to have a

budget directly allocated to the unit with enough power for its responsibility. Moreover, the government and all levels of governmental sectors must agree that it is the mutual responsibility that all parties must see child rights protection as a national agenda at the same level of significance as that for the declaration of war against drugs to boost the people's responsibility in taking care of their children.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved